

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Puctum Difficultatis 2. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

Punctum Difficultatis 3.

Solvuntur Objectiones.

OBJICITUR 1. Sanguis habet rationem partis: sed quod habet rationem partis, non habet subsistentiam propriam: quod autem non habet subsistentiam propriam, illud non terminat VERBUM: nam hoc supplet nonnisi officium subsistentiæ creatæ.

RESPONDETUR. Principium hoc, Quod habet rationem partis, illi non competit subsistentia, intelligi debet secundum nostra principia præjacta in metaphysicis; ut illud non sit vel substantia simplex completa, vel substantia composita: cum ergo sanguis sit substantia completa, ex materia & forma sanguinis constituta, fit ut ei subsistentia competat: quantumvis habeat rationem partis, improprie, & nonnisi in hoc sensu, quia est in aliquo, tanquam instrumentum, ad operationes ejus requisitum, quantumvis in se substantialiter completum. Rursus ex alio capite idem argumentum non convincit, imò pro nobis est: quia anima, & corpus, sunt partes veræ & incomplete, & tamen participant rationem personæ, quæ terminat totum, suntque assumptæ immediate à VERBO; Ergo idem dicendum de sanguine; aliàs actu existeret aliqua substantia, & tamen sine ulla subsistentia; quod est arbitrarium dicere.

INSTABIS 1. Subsistentia humana non terminat sanguinem, tam in sententia Modalium, quam in principiis nostris: Ergo nec immediate terminatur à VERBO: VERBUM enim supplet nonnisi subsistentiam humanam.

RESPONDETUR. Subsistentiam humanam inadæquatè acceptam non terminare sanguinem: adæquatè autem acceptam terminare sanguinem; idque tam in sententia modalium, quam Nominalium. In sententia quidem Modalium, quia alius est modus subsistentiæ sanguinis, & alius modus subsistentiæ corporis & animæ unitorum: jam autem subsistentia humana adæquatè accepta, includit hos modos, licet inadæquatè accepta, seu pro modo, animam & corpus unita terminante, non terminet sanguinem. In sententia autem nominalium, habet diversam subsistentiam sanguis, quia & diversam totalitatem, stantem in ratione substantiæ completæ; adæquatè autem accepta subsistentia, involvit quaecunque totalitatem ad esse hominis, vel essentialiter, vel integraliter spectantem.

ADDIT Lugo. Quod personalitas non competat sanguini, sicut nec corpori; quia personalitas quæ talis, est naturæ intellectualis; nec corpus autem, nec sanguis, sunt intellectualia: dicitur tamen persona, per ordinem ad totam naturam, quæ à principali intellectu appellatur.

INSTABIS 2. VERBUM assumpsit nonnisi unam naturam, & unius speciei; sanguis autem non est unius speciei cum reliquis partibus.

RESPONDETUR. VERBUM assumpsisse unam naturam, non mathematicè, sed physicè; hoc est, ex pluribus subordinatis constantem, & compositam ex pluribus.

OBJICIT 2. Cardinalis S. Petri, apud Lugonem. Sanguis non est pars essentialis, nec integralis corporis: Ergo non est pars. Antecedens probat, quia partes integrales omnes animantur, partes verò essentielles sunt illæ, sine quibus non potest homo consistere pro aliquo instanti. Sanguis autem non est ejusmodi: nam infans cum primùm animatur, nullum habet sanguinem; quia sanguis fit, medio hepate, hepar autem non generat sanguinem, nisi apponatur illi ab extrinseco aliqua materia; Ergo pro aliquo tempore existit homo animatus, absque sanguine.

RESPONDET Lugo, Sanguinem esse partem essentialem, posse tamen, per aliquod breve tempus, esse hominem sine illo: sicut caput abscessum à corpore, vivit aliquantulum sine corde, & tamen cor dicitur pars essentialis. *Sed hæc responsio*

NON SATISFACIT. Tum quia non videtur, quomodo aliquid vel brevi tempore sine suo essentiali stare possit. Tum quia, quod caput abscessum etiam brevi tempore vivat sine corde, etiam id non videtur probabile; aliàs anima v.g. rationalis naturaliter esset in duobus locis adæquatis, cor sine capite, & caput sine corde, animans.

RESPONDETUR 2. Sanguinem esse partem integram. Nego autem omnes partes integrales animari debere, cum id, neque ex exigentia partis integralis, nec ex exigentia sanguinis, oriatur. Non ex exigentia partis integralis: nam id definitionem partis integralis non ingreditur: non etiam ex exigentia sanguinis: quia hæc exigentia ostendi non potest. Porro idem alimentum, quod transmittitur à matre, si non est sanguis substantialiter, postea ab hepate infantis, vertitur in sanguinem; si autem est sanguis, melius adhuc probabit, sine sanguine animatum illum non esse. Denique fortassis ante infusionem animæ, etiam sub forma embryonis, virtute formativâ corporis, efficitur sanguis, reperiturque jam ab anima: quæ virtus formativa foetus facit, quod hepar cum anima præstare deberet; nempe confectionem sanguinis necessariam.

INSTARI potest. Quod est pars, debet dicere unionem cum toto: sanguis autem, cum sit liquidus, non potest dicere unionem cum partibus solidis; ergo non est pars.

RESPONDET ad hanc totam difficultatem Lugo. Sanguinem esse quidem partem physicam corporis, subordinatam animæ, in ordine ad ope-

ad operationes; secundumque hanc subordinationem dicere unionem cum anima; sed non esse partem unionem physicam unitam, in ordine ad componendum unum ens, per rigorosam unitatem mathematicam. Et hæc prior subordino sufficit, ut per naturalem connexionem dicatur, sub speciebus panis, poni concomitanter sanguis. Est tamen hæc connexio, ratione subordinationis, major, quam sit in acervo lapidum, in quo, unus non subordinatur, visus naturæ, alteri. Quod autem non intercedat illic rigorosa unio, ratio est: quia unio, non nisi huic concreto adstringit unibile; sanguis autem visus fluiditatis, nulli parti corporis est adstrictus. Addit primò idem, quod homo logicè spectatus, & prout dicit materiam & formam, nullum includit accidens; physicè tamen spectatus, ut constat ex carne & sanguine, necesse est ut includat aliquod accidens; atque adeo, prout sic, non ponitur in prædicamento substantiæ. Addit secundò, casu, quo Petrus & Paulus se penetrarent, sanguis alterutrius foret, calefaceret, humectaret utrumque; Cum enim sit causa necessaria, non est ratio, cur debet applicata non agat. Caterum v.g. sanguis Pauli, magis propria munia respectu Petri non exerceret; qualia sunt, movere ad diversos affectus animæ, subvenire cordi, & similia. Quo casu, Deus, vel assignaret unicuique suum sanguinem, & cum uniuscuiusque sanguine proprio, concurreret ad illa munia magis propria, vel indistinctè cum utroque concurreret.

Obijciuntur 3. Paritates aliquæ.

1. PARITAS. Aër quoad respirationem utebatur Christus, non est assumptus: quantumvis sine aëre vivens stare non possit. Ergo nec assumptus sanguis, quantumvis vivens sine illo stare non possit.

RESPONDETUR. Negando consequentiam: quia aër non est pars, cum nullo modo contineatur intra viens, sed introit, & exit: sanguis autem est pars intro recepta. Rursus, aër est requisitum quoddam extrinsecum universale; jam autem sanguis est determinatus secundum se, non nisi ad hoc animal.

2. PARITAS. Alii humores non sunt assumpti: Ergo nec sanguis. Antecedens probatur, alias enim etiam phlegma fuisset assumptum: & Christo exspuente, exsputum aliquid fuisset, hypostaticè unitum.

RESPONDETUR. Phlegma excrementitium non est assumptum, nec enim est pertinens, ad constitutionem corporis humani. Caterum phlegma, accipiendo pro humore constitutivo

corporis, id assumptum est. Quando autem S. Thomas negat sanguinem esse partem; intelligitur quod non sit talis pars, qualis sunt ossa, & alia animata.

QUÆRES 1. An totus sanguis sit assumptus?

ASSERO totum assumptum.

RATIO: quia nulla est necessitas, & nullum fundamentum, distinguendi realiter sanguinem nutrimentalem, à sanguine reliquo; cum ea munia eidem sanguini tribui possint.

QUÆRES 2. An sanguis effusus in triduo mortis, manserit hypostaticè unitus VERBO?

ASSERO unitum fuisse. VERBUM enim nihil dimisit, quod per se assumpsit, assumpsit autem per se sanguinem, & cum sit auctoritas Damasceni, qui lib. 3. Fidei cap. 27. pro absurdo reputat, ut id, quod erat terminatum hypostasi divinam, amittat illam, & postea recuperet; quod sine dubio esset, si sanguis hypostaticè non fuisset unitus VERBO. vide Lugo: qui num. 44. examinavit rationem, quæ utitur S. Thomas. Quod scilicet sicut gratia habituali neminem privat Deus, sine culpa, sic nec privat, unionem hypostaticam; nulla autem culpa fuit, ut sanguis ille deferretur. An autem sequatur, quod posset per communicationem idiomatum dici Deus effusus, Deus adhaerens clavis, & similia? est quaestio de modo loquendi. Negant aliqui: quia communicatio idiomatum, est inter totum & VERBUM, non inter partem & VERBUM, sanguis autem est pars; quantumvis aliquæ denominationes partis, competant VERBO: sed hæ sunt ex classe earum, quæ etiam in naturalibus competunt toti; quæ autem illæ sint, pensari debet ex usu hominum. Alii autem concedunt, posse dici ista omnia; sed propter reverentiam ab illis abstinere debere. Nihilominus addit bene Lugo, sanguinem non ulterius resumibilem non mansisse unitum VERBO: idemque dicendum est de præputio Christi, &c. quia sanguis resumibilis habet jus ad illam unionem, idque propter vegetandam humanitatem, cuius erat pars; quia verò alius sanguis non erat resumendus, adeoque nec futurus pars illius humanitatis, fit, ut jus ad illam unionem non habuerit. An autem ille sanguis, in triduo mortis, habuerit eandem formam substantialem? decidendum est ex philosophicis principiis; si enim non animatur, mansit ejus forma substantialis; si autem animatur, mansit cum forma cadaverica, sicut & corpus; cui tamen non obest, ut dicatur, unitum esse illi VERBUM.